

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2854/2019
16.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића, Божицара Вујичића, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашећ, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Воларевић, адвокат из ..., против туженог АД „ББ“, чији је пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1883/19 од 30.05.2019. године, у седници одржаној 16.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1883/19 од 30.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1883/19 од 30.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 252/2018 усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да за период од 01.09.2015. године до 01.09.2017. године тужилји плати на име трошкова за исхрану у току рада 119.207,17 динара са законском затезном каматом од 31.07.2018. године до исплате, као и 25.693,80 динара на име законске затезне камате. Обавезан је тужени да тужилји за период од 01.09.2015. године до 01.09.2017. године плати на име регреса за коришћење годишњег одмора 42.650,64 динара са законском затезном каматом од 31.07.2018. године до исплате, као и 9.135,36 динара на име обрачунате законске затезне камате. Обавезан је тужени да тужилји накнади трошкове парничног поступка од 49.300,00 динара, у року од 8 дана од правноснажности пресуде, а у случају доцње са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1883/19 од 30.05.2019. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Суботици П1 252/18 од 25.02.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио посебну ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да разлози за одлучивање о ревизији нису основани.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.09.2015. године до 01.09.2017. године. Тужени је новонастало привредно друштво од матичног привредног друштва „ВВ“ код којег је тужилца била у радном односу, па како је тужилца сада у радном односу код туженог „ББ“, овај тужени је у обавези да плати неисплаћену накнаду за утужени период. Побижана одлука је донета у складу са правним схватањем Врховног касационог суда о постојању пасивне легитимације туженог и стога у овом предмету нема потребе за одлучивањем о ревизији као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора поднета је 21.02.2018. године, а вредност предмета спора је 161.857,81 динар.

Имајући у виду да је реч о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законски цензус за изјављивање ревизије од 40.000 евра, према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе прописан чланом 403. став 3. ЗПП, то Врховни касациони суд налази да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић